

Sy-li spēwał,
Pilnje džélał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swérnje džélaš
Wšédne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čł khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždu šobotu w Szmołerjez knihcizishezcejni w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

3. njedzela po třoch kralach.

Mat. 9, 35.—38.

Tón Knjes džeshe: „Žně šu wulke, ale mało je džélačzerjow.“ Š tym słowom wabi wón naš do džéla na žnjowym polu Božeho kralestwa. A š tajkemu džélu trjebamy wulku lubosć.

My trjebamy wulku lubosć ša džéto w Božim kralestwje.

Wona dyrbi być:

1. šobuczerpjaza;
2. šmilna;
3. nadžijepolna.

1. šobuczerpjaza. „Šako wón tych ludži wuhlada, běšhe jemu žel tych šamych.“ Šemu běšhe wutroba wscha huta. Še tole čucze tež we wutrobach našeho luda? Ludžo drje něšhto ša hubjenych dadža, dokelž drusy dawaju, ale wutroba šymna wostawa. My trjebamy wjazn lubosće w myšli lubosće Šesukoweje, wjazn šobuczerpjazeje lubosće. Šhto dha pobrachuje šhudemu šwětej bjes Šhryštuša? Žiwnosć, wodžerstwo, šjednocenje. Žiwnosć tu je w šlowje a šakramentomaj. Wodžerstwo dawa šakon wěčneho Boha. Šjednocenje pošćizuje žyrkej Šhryštušowa. My mamy wschitko, šo bychmy hubjenštwu wschitkich ludow wobarali. Ale my nješmemy nimo šhodžić kaž měšnik a lewita. Ně, ruku do džéla! Džélačzerjow ša teho Knjesa a ša šhudych je tak mało. Šjerosom je, hdyž tón abo drugi rjekuje: Ša njewěm, šhto

dyrbju ša teho Knjesa čzinić! Wocziń jeno woczi! Nusa leži psched twójimi durjemi. Pschimaj w lubosćzi! Šaj, pomysl šebi pschi wschej nusy, kotruž tebi šwonkowne a šnutškowne mišionštwo, kotruž wjele wustawow šmilnojeće tebi blisko wjedu: to mje nastupa! A čzim mjenje jich tak myšli, čzim bóle dyrbišch ty šaczumacž: kajke šamolwjenje na nimi leži! Ty dyrbišch šobuczerpjazu lubosć mēcž a wschědnje š nowa dobywacž.

2. Lubosć dyrbi šmilna być. My dyrbimy šrudobu, kotraž nam wutrobu hnuje, widžić, šobucžucž a potom jej wotpomhacž. Prawa šmilnosć wutrobu šylnu čzini, niž jenož š radženju, ale š skutkowanju. Šadnych knjesow je wschudžom došć, ale — džélačzerjo pobrachuja. Šawuškamy škutkowacž po šwjatym pschikladže teho Knjesa. Wón njewustawajo wokolo šhodži. Wón pomha w nusy čžéla. Wón pomha š hubjenštwu dušchow. A hdyž wón pschińdže, pschinješe šwój ewangelijon. A šhtož wón čzini, wón njeczini bjes šłowa Božeho. Duž šhudemu šwětej šłowo Bože. To podawamy jemu w našchich modlitwach. Šaj, še štyknjenymaj rukomaj do pomhazeho džéla! Pomha modlenje šhto? Niž jenož druhim, ale tež nam. Wone š temu pomha, šo my něšhto prawe dokonjamy. Prawje džélačž pak reka prawe šo modlicž. Šhtož je modlo džélačž nawuškyl, tón šamóže tež wopravdžity wopor pschinjesć. Žane džéto ša teho Knjesa bjes praweho wopora! Duž šhrabajmy šo š nowemu woporej w šmilnej lubosćzi! Šawabimy našch lud! Wulke šadawki šu w žyrkwi a šwěće. My móžemy hišće wjazn čzinić ša žyrkej, ša roššěrjenje ewangelija, ša škutki

šmilnošče. Štotož lubuje, dawa. Wón dawa, dofelž šo modli w šmilnej lubošči. W tym dyrbimy pšhiberacž. Lubošč, kotraž njerošče, šo kašy. Ale škutkowaza lubošč roščje. Wona roščje pod šlónčkom Božeho žohnowanja.

3. Wona je nadžijepolna. Kaš hušto šlyšchimy: Wostajče to dželo, wono je podarmo. My štejimy w lētštotetku wuſpěchom. Štotož wuſpěcha nima, nima prawo žiwjenja — taš je nahlad šwěta. Ale to tola je jenož š džela wěrne, wošebje pšchi džele ša kralestwo Ješom Šhryšta. Wuſpěch jow hušdom widžecž njeje. Druhdy šo šašo rjany pošašuje. Kaške rjane wuſpěchi šmy widželi w 19. lētštotetku na polu mišionštw! Ale my šmy je hašle widželi po šwěrnym džele a došhim čaškanju. Druhdy šo wuſpěch došho njepošašuje. Ale wón tu tola je, jeno šo čašamy w nadžiji. Kaš nam tón Šnješ tež nadžiju pošhlynja, hdyž wón njerēcži wo roli, kotruž pšched šobu widži, ale „wo žnjach“, kotrež šrawicž widži. Wón rēcži wo wullich žnjach. Šaj, šwěrne dželo dozpije šwój wuſpěch. Duž budžmy štrošchni, nadžijepolni w doměrjenju na Šnješowe šłowo. Štotož wón šlubi, to wón džerži. Šeho je to kralestwo a ta móž a ta čješč. Šbóžny, kiž móže to wěrjeć.

Šaj, wulka lubošč, kotruž trjebamy, je jenož móžna we wulkej wěrje do teho Šnješa a jeho šłowa.

My trjebamy wulku lubošč. Duž budžmy pšchezo polnišchi we wěrje. Šamjeń.

Droha parla.

(D. Wildenhahn.*)

Njebješte kralestwo je podobne kupzei, kiž dobre parle pytašče. A jako wón jenu jara drohu parlu namata, džješče wón a pšcheda wšhitto, ščtož mješče, a kupi tušamu. Mat. 13, 45. 46.

„Ša ničšo rjenišče a krašnišče nješnaju“, džješče jara šdžčłana knjeni š jenemu duchownemu, dyžli wobrašy a pšchirunanja Ješom Šhryšta. W nich je tajka bójška poešija a š došom tajka čłowška wěrnošč, šo ani wošomika w dwělu nješnym, ščto čhžyšče našy Šnješ š tym prajicž. Šaj, ja njemóžu přecž, šo š jeho wobrašow a pšchirunanjow jeho wjele jašnišcho rošymju, dyžli š jeho druhich rēcžow, runjež porědko tajku namatam, kotruž njeby wobrašne pšchedštajenje wobknježilo. Mješ wobrašami, kotrež Ješuš š pošnamjenjenju njebješteho kralestwa nałožowašče, je šo mi wošebje tón wo „drohej parli“ taš wulžy špodobaš, šo pšchi šłowje „njebješte kralestwo“ pšchazy jeno na tu „drohu parlu“ myšlu a šo hušto prašcham, hačž šym ju woprawdže tež namatata. Prošchu, knješ duchowny, šdžčłče mi wo tym šwój nahlad! Čžeho dla runa šo njebješte kralestwo drohej parli?“

Duchowny šnapšchecžimi: „Ša nočžu Wam najprjedy šwoju wutrobnu radošč nad tym šamjelčecž, šo Wš, kiž šo druhdy š drohimi parlemi debicže, tež tamnu drohu parlu, kotrejež šlyščč ženje njewoblědnje, jako šwoju najrjenišču pychu nošhčže. Nječ tuteje parle šlyščč Wam junu tón pucž rošjašni, na kotrymž Wašcha nješmjertna dušcha, wot čžělnych šwjaškow šo wušwobodžaza, do njebješteho kralestwa pónđže.

Čłowjekojo ščžeku nórjaka do mórškeje hłubiny dele, hđžež wón š šhroblej ruku wot šubojteje škašy šforpatwy łama. Ša jena droha parla wotpočžuje tež w čžichej hłubiny, we šwjatej hłubiny naščeje wutrobny, šakorjenjena do naščeho žyšeho hčžča a žiwjenja. Šeno šo nam ju ničšo njewutorhnye, je našcha naj-

* D. Wildenhahn bē w šwojim čžašu žyrtwiniški a ščulški radžicžel w Budyšchiny a wulki pšchecžel šerbšteho luda.

wjěšcha štarošč. Čłowjekojo pšcha šo š orientalištimi parlemi, dofelž šo w nich jašny, čžišty šlyščč šybolí. Ša jena droha parla tež š orientališkim šlyšcha a je wot šlónža ššhadženja š nam pšchichla, še šwjateho ranišcheho kraja, wot podnohi Wolijoweje Šory, wot brjoha galilejškeho jěšora. Tam bē živy a wumrje tón, kotryž je nam tu jenu drohu parlu š wěčžneho ranišcheho kraja, do kotrehož šo šašo wrócži, pšchinješl. Šejmy jašny, čžišty šlyščč šwěčžesche šo nad horami a morjemi, pšches nožy šłuda a hřčha a šwětlesche šo šašo we wěrjazyh wutrobach.

Ššchekupž pšcheda wšcho, šo by tu jenu drohu parlu kupil. Ach, kaš mnohim čłowjekam, je tale parla ša druge, wopacžne, hubjene parle na pšchedań! — Kaš rěka paš tale parla? — Našche šchješčžijaništw to je, našče džječžaze doměrjenje na Boga, kotryž naš wšchčch na šwojej wótžnej wutrobje nošy, kotryž naš pšches nóz horja š jašnemu ranju žiwjenja wjedže. Našcha lubošč to je š Šbóžnikej čłowjekow, Šejušej Šhryštušej, kotryž je šo nam pucž š Wótzu, wěčžna wěrnošč, woprawdžite žiwjenje ščžiniš, kotryž naš pšches šwjašl bratrowškeje a šotrowškeje lubošče je wšchěmi čłowjekami na šemi do wulkeje šwójby šjednocži. Našcha nadžija to je na nješmjertne žiwjenje, na džěń prawdoščje, na šašowidženje našchich lubnyh.

Šo je jena droha parla, kotraž šo je žanyš šłotom šemje wufupicž njehodži a kotruž my tola hušto došč šwojich mašnych čžerpjenjow a bološčow dla šhubjujemy.

Čłowjekojo nošcha drje nēšotru parlu jako ščtit pšched šlym a wobčježnoščemi; tule jenu drohu parlu dyrbjeli woni pšchezo na šwojej wutrobje nošhčč. Še w njej njeměr a wšchorina — ščžče jeno tu parlu na nju, ta nózne njewjedro rošččžeri a mōdremu njeby šašo šššhadžecž da. A hdyž junu wumrěječe a šenišči džěń še šwojej šlónčžnej jašnošču šo pšched wašchimaj wocžomaj do čžěmnoščje pšchewobrocži, dha šmješče w tej jenej drohej parli šłotu hwěšdu, kotraž do wěčžneho ranišcheho kraja pošašuje, do našchich wšchitkich wōtčžiny!

F.

Bóh mój wodžer.

(2. Mójš. 34, 9.)

Ššym-li hnadu namatataš
Pšched tobu, o Božo mōžny,
Ach, dha špožčž, šo šawoštataš
Mi by dale wodžer wótžny;
Nječ mje wjedže ruka tvoja,
Šo je jašna šchčžčka moja.

Nješboža šo njeboju,
Ty by pšchi mni a mje křyješč,
Šdobom mi tež š lubošču
Žohnowanje na pucž šyješč,
Dušchu š troščtom, mērom šchewišč,
Ššwoju hnadu wšchědnje šjewišč.

Šdyž šym šprōžny, wotpjaty
Wot šwojeho drohowanja,
Dha ty š možu pšchi mni šy
Wot wječžora a wot ranja;
Nšchiz a horjo wěšch ty wužicž,
Šo ma dušchi š šbožu šlužicž.

Šbóžnik šchol je do prjedy
Čžčžtu drohu wumōženja,
Š šchizom, šmjercžu pšchedoby
Wón šo na trón pšchekrašnenja;

Duž njech sa nim noha froczi
Hacž tam, hdžež so fróna šloczi.

Ty pač šlyšch, o wodžerjo,
Moju próstwu w šhrysta mjenje:
Spožecz mi wěru, dobre wscho,
Njemopuschcz mje w šwěcže ženje;
Twoja ruka njech mje wodži,
Hacž tam duscha šbóžnoszcz šlodži!

K. A. Fiedler.

Klapanje Božeho poršta wo durje wutrobny.

Powjedańczo s luda. Podal K. A. F.

(Potracžowanje.)

Hlej, tu pschińdže Handrijowy list. Wón běšche na burowku šilžu adresšowany, kotrejež dobru wolu Handrij šnajesche. Wona jón se šlyšami we woczomaj čžitasche, a jako bě na kónz, štyfny šwojej ruzy t horzej modlitwje. To běšche Boži poršt, nětko móžesche a dyrbesche so hišcže wschitko t lěpšchemu wobrocžicž. Potom wona šwoju bibliju do ruki wša, s kotrejež šhoremu wschědnje čžitasche a šyđže so t njemu.

Wona čžitasche pschirunanje wo šhubjenym šynu, a jejny hlób tšchepotasche we hlubokim hnučžu. Bur tedžbliwje pschipošlučhasche, dyš a dyš hluboko šdychnywšchi, a jako wona t tej šchtucžy pschińdže: „A wón postany a džešche t šwojemu nanej,“ dha běšche, kaž byšchtej jeho hubje prajicž chžylej: „Ach, so by tola pschischol!“

Šilža posasta. „A hdy by nětko pschischol?“ Šdy by hižo na pučžu byl?“

„Šchtó?“ so bur praschesche.

„Handrij.“ Wona so nimale štróži, jako bě to mjeno wurjeknjene, kotrež jejnej hubje hižom šchěšč lět dołho jeno w čžichej modlitwje wuprajowaschtej. Ale šhory so njeroshńewa. Wón jeno tšchunje s praschazymaj woczomaj na nju hladašche, a tač so wona šthrobli a rěčesche wo šynowych šrudnych wobštejnoszczach a jeho hórkim rostacžu. Potom wona jemu jeho list wučžita, w kotrymž so wón pod šjawnym wušnacžom šwojeje winy čžople a naležnje na nanowu wutrobu a luboszcz wobrocžesche.

Šlyšch wschey roshladnoszcz, s kotrež wona škutkowasche, běšche roshorjenje sa šhoreho tola psche wulke bylo. Čžežko dychajzy wón dołhi čžaš ležesche a njesamožesche tež ani jenicžkeho šlowcžka wurjeknjecz. Potom so posbže.

„Hdže wón je, šilža? Daj jemu pschińcz, ale hnydom! Sa chžu jeho widžecz, mojeho šyna, moje wbohe džečžo!“

Běšche popošnju. Šurij bě na polu. Runje so wotrocžt se pschahom do dwora wróczy. Burowka šhwatniwje s domu wustupi a porucži jemu hnydom pschepšchahnjecz a s małej kolešchu hnydom po knjesa Handrija do města jecz. Wotrocžt njedowěruje na nju hladašche.

„Budže to knjesej tež prawje? Sa chžu radšcho woczafacz, doniž wón domoj njepschińdže.“

„Žaneho wotomika nješměšch čžafacz“, pohanjesche žona. „Tač dołho hacž je stary bur žiwny, je wón knjes, a wón čži to pschifasuje. Šola Šurja ja to hižom šamolwju, jeno čžin rucže a wopomń, so mēr mřejazeho wot tebe wotwišuje.“

„Hižom derje“, šmórcža wotrocžt, kotremuž so nadawł tač žyle prawny njesdasche. Ale jemu žana druha wólba njewosta, wón dyrbesche pošluchacz.

Šako Šurij domoj pschińdže, bě wón tač wot šlyška trjeheny, a jeho lědma potajena njespokojnoszcz padže kač jědojta pomjedž na čžistu radoszcz jeho mandželškeje. W jenytm wschaf dyrbesche wona jemu pramo dacž. Šhory běšche wot teho čžaša šem, hdžež

bě wo šynu šlyšchal, w šymnicžnym roshorjenju, a jeho šhoroszcz hodžinu wot hodžiny pschibywašche.

Ššched wječžorom Šandrij pschińdže. Běšche to hluboko-hnujaze šajowidjenje mješ mřejazym nanom a šynom, na kotrehož potulenej podobje a blědnymaj, špadnyjenymaj lizomaj bě hišcže jašnje widžecz, kač blisko šmjercž tež pola njeho nimo džešche.

„Nětko je wschitko dobre“, džešche stary nan, nětko móžu šmērom wumřecz.“

Ale na jene dobo wón šawoła: „Hdže je notar? Šawołajče mi notara!“

Šurij pschistupi. Wón běšche hacž dotal šymnje nasdala štal a bratrej lědy ruku posčicži. „Njesahórcže so, nano! Šutšje rano šahe pošczelu do města po notara. Šacž to teho čžaša s šami hišcže žaneje nusy njeje.“

Ale šhory na tym wobšta: „Ně hnydom, pošczel hnydom do města. Sa mam wjele dobrego čžinicž a jutšje je šnano psche pošdže.“

A jako so Šurij, na pošdnu hodžinu pošafowawšchi, pschezo hišcže bliješche, štupašche krej do woblicža čžerpjazeho, jeho ruzy njeměrnje wokoło šebje pschimašchtej, a wulka tšchnota šhladowasche s jeho woczow.

Šilža běšche šlinku duri šapschijala. „Šmēruj so, nano, Šētr hnydom jědže“, wona rjekny. Duž šacžu so s njeněžnej ruku na bok šunjena a hladašche se špodžiwanjom a praschizy do roshorjeneho woblicža šwojeho muža.

„To je moja wěž“, wón džešche. „Sa šam chžu s wotrocžkom rěčecz a šapschah porucžicž.“

Šētr wulkej woczči čžinjesche, jako porucžnoszcz došta, drubi šrócz do města jecz. „To je jeno nanowe waschnicžko“, mēnjesche jeho knjes, „a budžišche runje tač derje hacž do jutšišcheho čžaš mělo. Ale s šhorym nješšu žane rěče. Mi je jeno wo šonjow žel, duž chžyč čži prajicž, so mi tej škozecži psche jara nje-napinašch. Na hodžinu wjazy abo mjenje tač jara džiwoacz njetrjebasch.“

„Hižom rošymju“, Šētr s hlomu šwinny. „Šak pač, jeli knjes notar domach njeje abo tač pošdže w nozy wjazy jecz nochže? Potom drje je tola najšhmanšcho, so w měšcže wostanu a jeho rano šahe won pschiwjesu.“

Na burje běšche widžecz, so so dwě njepschecželškej mozy w jeho šnutškwonnytm se šobu bēdžeschtej. Wón wotomik mjelcžesche. Potom šnapšchecžiw: „Notar pschińdže, hdyž so žada. A s šonjomaj dyrbišch hladacz, šchtož mašch čžinicž. Ty dže žane džečžo wjazy nješšy. Šow mašch pjenjesy sa wschē padny.“

S tym džešche do domu wróczy. Wotrocžt pač šapscheže šonjow do wosa, a bōry na to bě šlyšchecz, kač wón w špěšchnym šokšhu s dwora jědžišche.

Šako so wón bližšche ranje s notarem wróczy, wudycha stary bur po bōloszcziwkej nozy šwoje pošlednje šdychowanje. Šajeczje wutrobny běšche jeho žiwjenju runje w tym wotomiku šonž ščinišo, jako žedžiwje woczafowany do domu šastupi.

Wós běšche pó čžmje do jeneho šchtomoweho šdónka šaložič, tač so Šētr, poš nozy w lěšu šawostawšchi, hakle na ranje měšto dozpi. Dofelž bě notar runje w domje, bu štestament pschecžiw wšchemu waschnju hišcže šonšamy džeń wotewrjeny.

Wón běšche hnydom po Šandrijowej žēntwje špišany, a stary bur bě šlowo džeržal a mlōdscheho šyna wot šherštwiša došpošnje wušantnył. Šeho žyle wobšedženštwu pschipadže po tajšim, s wušacžom někotrych legatow, jeho štaremum šynej Šurjej.

Šandrij bě kač šlamany. Šodarmo jeho šilža s tym trošchto-wasche, so jeho bratr nanowu pošlednju wolu šnaje a so budže po tym škutkowacz, tež hdyž wona njeje wjazy t šafonštemu wurafej dōšchla. Wšohi čžlowjek šrudnje hlomu tšchagesche. Wón šwojeho bratra lěpje šnajesche.

A wón mějesche prawje. Njedźiwajo na wščitke próstwje hwojeje žony a na wšče napominanja knjesa fararja, kotryž jemu křutnje do hředomnja rěčesche, Surij wupraji, so chze na hwojim prawje wobstacž a to wobkřowacž, sčtož je jemu nan ham we wšchej fornje wotkasał. Sa woczakane herbstwo poskiczi wón bratrej křudobnu jałmožinu.

Handrijowa hordosč wupražny. Mjes nimaj pschindže k wótrej roškorje, a hłowa ho wuměnjachu, kotrež kaž kalacze najhłubšchu wutrobu ranja a kaž tež žadny čłowjek druhemu rady njewoda.

Tak džěleschtaj ho bratraj pschi nanowym rowje w sjawnej šłobosčzi, a jeno s prózu poradži ho próstwam a horzym hylsam burawki, hława pohnuč, s najmjeńšcha to, sčtož bě hedi wona nalutowała, jako sčerjepatku sa hwoju nufuczerpjazu hwojbu pschijecž.

To běšche, sčtož hedi ludžo sa Surjowym křibjetom sčeptachu, a sčtož jemu hamemu we wutrobje hedišche, tak so ho hwojeho bohateho wobhediženstwa, ani hwojich kčžjazyh džěczi wješelicž njemóžesche.

Teho čželodži napschecžimo njebě Surjowemu smyhlenju nicžo wustajecž. Wón běšche štróšby a pilny a hwojim ludžom dobry knjes, a njemějachu křudži tež runje pschicžinu, jeho wotewrjenu ruku hwalicž, njesadžewasche wón tola hwojeje žonje, hdyž wona kaž hmilny jaudžel nufu-čžerpjazyh a khorhch podpjerasche. S křótka, wón běšche w powščitkowym sprawnu a ródny, a nicšto njemóžesche hewał runje nicžeho šleho wo nim prajicž.

(Pschichodnje dale.)

Jeno psches wěru.

Prawdu čžiniecž, to je najlěpscha wěra! Tak rjeknje něchtóžkuliž. Kěka to tak wjele, kaž s tym, so prawdu čžiniecž, pokasacž, so masch wěru, dha je to žyle prawe, měnišch pak s tym to, so čži wšchudže křwalbu dawaja dla twojich pocžinkow a so teho dla psched Bohom wobstejisch, hdyž tež ke mšchi, k Božemu blidu nje-pschindžesč a kšesčžijansku wěru hanišch — dha je to kža, kotruž je čžert ham wonamakał. — Sšlyšch powjedańcžko!

We Winje bydlesche junu dr. Kreizenach, kiž niz jeno druhich k dobrym skutkam pilnje napominasche, ale bě tež ham pobožny muž. Wón čžitasche kóždy džěni mšchu, dawasche jałmožinu posčesche ho kóždy tydžěni tji křóč a natwari křěžu, w kotrež křudži a s křudoby do hřěcha padnjeni ludžo bydło a jěscž dostawachu a ho k lěpschemu žiwjenju pokřilowachu. Zato dyrbjesche tutón wumrjecž a jako se hmyertny mi hmylemi tež myšle Božeho huda dla pschindžechu, čžiniesche jemu starosč wo wěcžnu sbóžnosč wulku cžezju. Duž chžysche hwoje dobre skutki Božemu hudej napschecžimo stajicž, myšlesche na hwoje mšče, dary lubosče, sčwikanja a dobroty na křudym, njesacžu pak pschi tym žaneho troschta, ale prajesche kóždy ras šrudny: to wšchak tež nicžo pomhacž njemóže. Napokředk, jako nicžo wot teho wšcheho wobstacž njecha psched wohnjom bóžjeho huda, sčstona wón s hłubiny šestrascheneje wutroby, hylsy bēža jemu po křizomaj a wón rjekny: „Mój Božo, hmil ho nade mnu, Křysta dla!“ Duž sacžu troscht a čžische a sbóžnje je na to wužnył. — Nětk bě prawy saklad namakał. S.

Wótcženasch.

Něhdy bu duchowny sawołany, so by někajkeho sčewza, kotryž psched hudson štejesche, na pschihachu pschihotował. Sa

njewěm, w kažej naležnosčzi to bě, hacž herbstwa abo někajkeho pschestupjenja dla. Duchowny teho muža snaje a wě, so je na jeho hwoču malo dacž; wón hedi tu wěž rospowjedacž da a potom na hwojeho muža wótrje hlada. „Sčzesch ty pschihahacž?“ ho jeho prascha. „... Haj!“ wón wotmolwi. Ale w tymle haj, w jeho štyškapořnymaj woczomaj a hromadu šłóčženy maj hubomaj wón pšsnawa: Tak je, čžehož bēch ho bojal; tón čžłowjek chze wopacžnu pschihahu wotpoložicž. „Wopomni, sčtož chzesch čžiniecž!“ wón jemu pschirēcžuje; „hwojaty Duch je čži blisko!“ Tola tamny pschi tym wostawa, wón chze pschihahacž. A čžim křutnišcho duchowny do jeho hředomnja pschima a jemu Bože hłowo prjódk džerži, čžim hmynišchi sčewz pschi hwojeje wěžy wostawa. Tšchnosč duchowneho šapšhija; wón žaneho hłowa wjazny nima, a tón čžłowjek tu steji, hotowy, hwojateho Boha haničž. Duž jeho wyschšcha mōž šaja, wón ham njewě kaf; wón hwojeje ruzy posbēhnje a wuspēwa nad tym hřěschnikom nutry wótcženasch. — Tón steji kaž wot njewjedra trječeny, woblēdnjeny, tšchepotazy na žylm cžěle; wón chze rēcžecž, a hłowo jemu w křku tčžazy wostawa. Na jene dobo wón wumola: „... Ně, ně! ja nje-pschihaham!“ — A duchowny praji: „Nježe Božo, ja ho čži džakuju!“ — Sčto je teho njewšowneho psched wopacžnej pschihahu wobarnował — duchowny abo wótcženasch? F.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Nafecžanske 3. wucžerške městno je ho wot šchulškeje wyschnosče wupřkalo. Wucžer dostanje wot šchule 1295 hr. doškodow a dale sa šastupjenje žyrkwinskeho wucžerja 200 hr. Tele 200 hr. ho jemu tež pschi pensiji licž. Samolwjenje pschijima knjes šchulski radžicžel Šchūka w Budyschinje hacž do 5. februara.

— Se šrudženjom hmy hlyšcheli, so budžetaj jenož jedny abo dwaj Šserbaj mjes kandidatami, kotřiž hwoje pruhowanje jutry na Budyskim seminarje čžinja. Hdyž ho pschi pschijimanskim pruhowanju na nasche hērbste šchule njedžywa, budže nufa lčto a wjetscha. A temu hišcžže ta druha wulka šrudoba pschindže, so naschi wucžerjo do Němzow cžahnu.

— Štrajk džělacžerjow w Křimicžawje je ščoncženy, hdyž je 21 njedžel tral. Šozialdemokratojo bēchu wbohich džělacžerjow naschcžuwali. Sčto hu wbošy naschcžuwani a šašlepjeni dozpili? Nicžo. Woni hu ho podacž dyrbjeli a nětko prošcha, so bychu jich šažo do džěla wšali. Njebudže nasch džělacžerški lud bōršy pšsnacž, so wot šozialdemokratow žaneho wužitka nima, ale so jón šawjeduja a potom w hubjenštwje hediž wostaja?

— S nascheje kolonije w Šokolodno-wjecžornej Afrizy je powjesč pschihšla, so hu ho Šerero — tam šašhdleny lud — pschecžimo Němzam šbēhnyli. Čžěžke bitwy hu naschi wojazy s nimi měli, ale je jich tola pschemało pschecžimo hromadam šbēžkarskich Šererow. Duž Němšta wojakow wuhotuje, so by jich won pšškala k podcžiščženju šbēžka a je tež křěžorstwowy hējm k temu pjeniesy pschihšolił. Pschichodny pjatk 500 wojakow do teje kolonije wotjēdže. Nadžijomnje ho podcžiščženje teho šbēžka bōršy poradži, so njebychu naschi kolonistojo cžěžko cžerpicž trjebali.

— Štolětnemu tyscherjej Šrōhlichej we Winklu w Šlasfej pšškla křěžor Wilhelm k narodnemu dnjej šbožopschējaze pišmo, 300 hriwnow, kaž tež rjanu šchalku se hwojim wobrašom. Šrōhlich štejesche w hwojeje wšy (w Šlasfej) pod 5 křěžorami (Napoleonom I., Napoleonom III., Wilhelmom I., Šjedrichom III., a Wilhelmom II.) a 3 fralemi (Ludwikom XVIII., Šhorlu X. a Ludwigom Šilippom). Tež republiku je šesnał. Sčhōdžtwž je duchownje hišcžže prawje cžerstwy a tež cžělnje hišcžže čžily.